

Arrest

nr. 220 931 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 april 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2018 tot weigering van verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging, toegekend op grond van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen verklaren op 3 mei 2006 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dienen op 4 mei 2006 elk een asielaanvraag in. Deze asielaanvragen worden op 4 september 2006 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negatief afgesloten met bevestigende beslissingen van weigering van verblijf.

1.2. Bij brief gedateerd op 26 mei 2007 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van toenmalig artikel 9, derde lid (huidig artikel 9bis) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 7 april 2008 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum wordt eveneens beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen.

1.3. Op 18 september 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van de eerste verzoekende partij. Deze aanvraag wordt op 2 februari 2009 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt evenwel vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad; RvV 11 juni 2009, nr. 28 600). Op 5 juli 2010 wordt beslist dat de voormelde aanvraag onontvankelijk, maar ongegrond is.

1.4. De verzoekende partijen dienen op 1 april 2011 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 4 mei 2011 onontvankelijk verklaard.

1.5. De verzoekende partijen dienen op 4 juli 2011 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 21 november 2011 onontvankelijk verklaard.

1.6. De verzoekende partijen dienen op 4 mei 2012 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 25 juni 2012 onontvankelijk verklaard, maar op 14 augustus 2013 ongegrond verklaard. Eveneens wordt beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen.

1.7. Bij brief van 29 december 2016 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 maart 2017 wordt beslist om de verzoekende partijen, op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, te machtigen tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

1.8. Op 14 december 2017 vragen de verzoekende partijen via de administratieve diensten van de stad Leper een verlenging van hun tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 21 maart 2018 tot weigering van verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“[S.H.] [NN: ...]

Geboren op [1947] te [...]

+ echtgenote: [N.,J.] [NN: ...]

Geboren te [...] op [1953]

Nationaliteit: Armenië

Verblijvende te [...]

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkenen, geldig tot 13.03.2018 waarvan zij houder waren in toepassing van de artikelen 9 bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat betrokkenen gemachtigd werden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 bis en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van hun tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 10.03.2017 werden opgenomen:

"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning dienen bovengenoemde personen het bewijs te leveren dat zij niet ten laste vallen van de openbare instellingen. Conform art. 112 §3 van de wet van 15.12.1980 dienen de betrokkenen het bewijs voor te leggen van hun integratie. Daarenboven mogen zij door hun gedrag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien zij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning het bewijs van hun identiteit en nationaliteit leveren in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. Deze voorwaarde geldt niet indien de asielpprocedure van betrokkene nog hangende is (op het moment van de verlenging)."

Overwegende dat uit de attesten afgeleverd door het OCMW van leper dd.05.12.2017 blijkt dat zowel meneer [S.,H.] als mevrouw [N.,H.] volledig ten laste zijn van de Belgische Staat. Vanaf 01.01.2017 ontvangen zij beiden onafgebroken een equivalent leefloon als samenwonende van het OCMW. Betrokkenen waren nochtans op de hoogte dat zij op geen enkel ogenblik ten laste mochten vallen van de Belgische Staat (OCMW). Gezien hun hoge leeftijd ontbreekt het perspectief dat hier in de toekomst verandering in zou kunnen komen. Gelet de langdurige periode waarin de steun is toegekend, dient vastgesteld te worden dat betrokkenen een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel. Het medische attest dat meneer voorlegt doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Medische elementen kunnen eventueel naar voren gebracht worden in een nieuwe 9ter aanvraag als daarvoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Betrokkenen voldoen om deze redenen niet aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 25 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 23 en 91 van de Grondwet, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: [...].

Terwijl,

Vooreerst het art. 41 van het Handvest werd geschonden, nu de verzoekende partijen op geen enkel ogenblik werden gehoord, alvorens de voor hen belangrijke beslissing tot weigering van de verlenging van hun verblijf werd genomen;

Dat, moesten de partijen gehoord zijn geworden, zij hadden kunnen uitleggen dat zij gepensioneerd waren, maar dat hun pensioen uit Armenië waardeloos is en verder dat de eerste verzoekende partij volstrekt werkonbekwaam is en zelfs niet in staat is om een reis te ondernemen naar Armenië;

Dat, verder, het O.C.M.W. bij herhaalde vonnissen van de Arbeidsrechtbank veroordeeld werd tot het uitbetalen van het equivalente leefloon, ten einde te beletten dat de verzoekende partijen zouden moeten leven in omstandigheden, die strijdig zijn met art. 3 E.V.R.M.

Dat het horen van de verzoekende partijen had geleid tot het nemen van een andere beslissing, zodat de beslissing op grond van art. 41 van het handvest dient vernietigd te worden;

En terwijl,

Het art. 23, juncto 91 van de Belgische Grondwet, voor eenieder die verblijft op het Belgische grondgebied, het leiden van een leven in menswaardige omstandigheden garandeert;

Dat het beletten van het aanvragen van steun aan het O.C.M.W., terwijl vaststaat dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeert een reis te ondernemen naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, terwijl tevens vast staat dat de betrokkene de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt en volstrekt werkonbekwaam is, het voormelde artikel schendt;

*Dat tevens art. 3 E.V.R.M. wordt geschonden, dat krachtens art. 15 E.V.R.M. geen uitzonderingen kent;
Dat gelijklopend daarmee, ook het art. 4 van het handvest wordt geschonden;
Dat voor zover als nodig de verzoekende partijen er op wijzen dat deze laatste bepalingen, primeren op de Belgische wetten;
Dat, indien de toepassing van een Belgische wet er zou toe leiden, dat iemand terecht komt in een situatie die strijdig is met art. 3 E.V.R.M. of art. 4 van het handvest, deze Belgische wet niet kan worden toegepast;
Dat ten slotte de beslissing art. 25 van het Handvest schendt dat het recht van ouderen erkent en eerbiedigt om een waardig en zelfstandig leven te leiden;”.*

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld op welke juridische gronden deze beslissing werd genomen, namelijk de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke overwegingen opgenomen die hebben geleid tot de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst op de voorwaarden voor de verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging van de verzoekende partijen zoals deze waren opgenomen in de beslissing van 10 maart 2017, met name moesten zij minstens drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning bewijzen voorleggen van:

- het niet ten laste vallen van de openbare instellingen;
- hun integratie;
- het niet schaden van de openbare orde of de nationale veiligheid;
- hun identiteit en nationaliteit.

De verwerende partij stelt vast dat uit de voorgelegde attesten van het OCMW van Ieper van 5 december 2017 blijkt dat de verzoekende partijen volledig ten laste zijn van de Belgische Staat. Zij ontvangen sinds 1 januari 2017 onafgebroken een equivalent leefloon van het OCMW. De verwerende partij motiveert dat, gezien de hoge leeftijd van de verzoekende partijen, het perspectief ontbreekt dat hier in de toekomst verandering in komt. Zij oordeelt dat, gelet op de langdurige periode van de steun, de verzoekende partijen een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel. Wat het voorgelegde medisch attest voor de eerste verzoekende partij betreft, stelt de verwerende partij dat dit geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststelling en dat medische elementen naar voor kunnen worden gebracht in een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden, waardoor het tijdelijk verblijf niet kan worden verlengd.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partijen in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De verzoekende partijen beroepen zich vervolgens op een schending van artikel 41 van het Handvest. Dit artikel richt zich echter, gelet op zijn bewoordingen, uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie, en niet tot de lidstaten (HvJ 17 juli 2014, C- 141/12, Y.S., pt. 67). Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partijen zich dienstig kunnen beroepen op een miskennis van dit artikel.

Zelfs voor zover moet worden aangenomen dat de verzoekende partijen eigenlijk doelen op het recht om te worden gehoord zoals dit integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45), blijkt niet dat zij zich hierop dienstig kunnen beroepen in de thans voorliggende zaak. De vaststelling dringt zich namelijk op dat niet blijkt dat de thans voorliggende beslissing waarbij de verlenging van een tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging wordt geweigerd, en dit op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, kadert binnen de toepassing van het Unierecht. De thans voorliggende situatie wordt niet geregeld door het Unierecht, maar valt uitsluitend onder het nationale recht (HvJ 7 maart 2017 (Grote kamer), C-638/16 PPU, X en X tegen de Belgische Staat).

In zoverre de verzoekende partijen zich beroepen op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in het Belgische recht, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen, zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

In casu houden de verzoekende partijen ten onrechte voor dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet in de mogelijkheid waren om op nuttige wijze hun standpunt naar voor te brengen omtrent de gestelde verblijfsvoorwaarde van het niet ten laste vallen van de openbare overheden.

De stukken van het administratief dossier geven duidelijk aan dat de verzoekende partijen op 25 maart 2017 kennis kregen van de beslissing van het bestuur om hen tijdelijk te machtigen tot een verblijf in België, met name voor één jaar, met duidelijke vermelding dat de verlenging van deze verblijfsmachtiging slechts zou worden toegestaan voor zover zij bij hun aanvraag tot verlenging het bewijs voorlegden dat zij niet ten laste vallen van de openbare instellingen.

Op 14 december 2017 meldden de verzoekende partijen zich aan bij de administratieve diensten van de stad Ieper met een vraag tot verlenging van hun tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging. Zij voegden hierbij volgende stukken:

- kopieën van hun Armeense paspoorten;
- attesten van het OCMW van Ieper van 5 december 2017 dat zij sinds 1 januari 2017 het equivalent leefloon als samenwonenden ontvangen;
- uittreksels uit het strafregister;
- een medisch attest op naam van de eerste verzoekende partij.

De verzoekende partijen waren dus vanaf het begin op de hoogte van de aan een verlenging van hun tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging gestelde voorwaarde van het niet ten laste zijn van de openbare instellingen. Zij hadden de mogelijkheid om hun aanvraag tot verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging met alle nuttige gegevens en stukken te onderbouwen, onder meer wat deze gestelde voorwaarde betreft, en eventueel hierbij ook te argumenten waarom deze voorwaarde volgens hen niet in redelijkheid kan worden gehandhaafd. De verzoekende partijen houden ten onrechte voor als zouden zij hiertoe niet de mogelijkheid hebben gehad.

De verzoekende partijen hadden de mogelijkheid om de elementen waarop zij zich nu beroepen – namelijk dat zij gepensioneerd zijn en dat hun pensioen uit Armenië waardeloos is, dat de eerste verzoekende partij arbeidsonbekwaam is en zelfs niet in staat is om een reis terug naar Armenië te ondernemen en dat het OCMW herhaaldelijk door de arbeidsrechtbank is veroordeeld tot het uitbetalen van het equivalent leefloon – reeds in te roepen bij hun vraag tot verlenging van hun tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging. Zij kozen ervoor bij hun vraag tot verlenging enkel een medisch attest voor de eerste verzoekende partij neer te leggen. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met dit voorgelegde medische attest rekening werd gehouden. De verwerende partij wees erop dat de verzoekende partijen de mogelijkheid hebben om de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij opnieuw ter beoordeling voor te leggen bij het bestuur in het kader van de hiervoor geëigende verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan in de voorliggende omstandigheden niet worden vastgesteld.

2.4. De verzoekende partijen voeren verder de schending aan van artikel 23 in samenhang met artikel 91 van de Grondwet. Zij wijzen erop dat deze artikelen voor eenieder die in België verblijft het leiden van een leven in menswaardige omstandigheden garanderen. Zij betogen dat het beletten van het aanvragen van steun bij het OCMW in hun specifieke situatie deze artikelen schendt.

Allereerst wordt vastgesteld dat artikel 91 van de Grondwet handelt over de Koning. Er blijkt niet dat dit artikel enige relevantie heeft in de thans voorliggende zaak. De verzoekende partijen verduidelijken ook niet hoe dit artikel door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

De bestreden beslissing houdt verder enkel een weigering van verlenging van een tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging in, omdat niet is voldaan aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden. De verzoekende partijen worden door de bestreden beslissing als dusdanig niet belet om steun te vragen bij het OCMW. De stukken die zij thans voorleggen tonen zo ook net aan dat de verzoekende partijen in het verleden, voordat zij tijdelijk werden gemachtigd tot een verblijf, reeds ondersteuning van het OCMW hebben kunnen genieten, zij het pas na tussenkomst van de arbeidsrechtbank.

Daarenboven merkt de Raad nog op dat de economische en sociale rechten vervat in artikel 23 van de Grondwet geen directe werking hebben en bijgevolg niet voor de rechter kunnen worden afgedwongen louter op grond van hun inschrijving in de Grondwet (RvS 3 juli 1995, nr. 54.196).

De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij zich dienstig op artikel 23 van de Grondwet kunnen beroepen om de bestreden beslissing nietig te horen verklaren.

2.5. De verzoekende partijen betogen vervolgens dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Zij blijven evenwel in gebreke in dit verband een concrete uiteenzetting naar voor te brengen van de precieze wijze waarop de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing deze bepalingen miskent.

Er wordt daarenboven benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en hiermee ook niet gepaard gaat. Artikel 3 van het EVRM – en bij uitbreiding artikel 4 van het Handvest, dat dezelfde draagwijdte heeft – impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Er wordt nog opgemerkt dat in de bestreden beslissing rekening is gehouden met het voor de eerste verzoekende partij voorgelegde medische attest. De verwerende partij wijst erop dat de medische elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsprocedure biedt bescherming aan vreemdelingen die omwille van een ziekte niet kunnen reizen of terugkeren naar hun herkomstland en/of voor wie een adequate behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland waardoor zij dreigen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij binnen deze voor medische problemen geëigende procedure, waarbinnen ook de tussenkomst van een arts-adviseur is voorzien, niet op adequate wijze voor hun grieven ontleend aan de gezondheidsproblemen van de eerste verzoekende partij kunnen opkomen. Verder wordt herhaald dat de bestreden beslissing als dusdanig de verzoekende partijen niet belet om steun te vragen bij het OCMW.

In de voorliggende omstandigheden, en gelet op hetgeen voorafgaat, kan een schending van de artikelen 3 en 15 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest niet worden vastgesteld.

2.6. Artikel 25 van het Handvest voorziet dat de Unie het recht van ouderen om een waardig en zelfstandig leven te leiden en aan het maatschappelijk en cultureel leven deel te nemen erkent en eerbiedigt. Deze bepaling is echter geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Ook aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat niet blijkt dat de verzoekende partijen er zich dienstig op kunnen beroepen ter nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen verstrekken ook geen toelichting bij deze geschonden geachte bepaling.

2.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook hier ontbreekt evenwel een uiteenzetting betreffende de wijze waarop de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing deze wetsbepaling heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS